

'Bijzondere tekenen'

Een rustige stille maandagochtend, een verlate ontbijt, in mijn eentje. Mijn vrouw Helen (Latumahina-Metiary) werkt, en als gepensioneerde zit ik dus vaker alleen aan het ontbijt. Zoon Eli ligt nog in bed, had het weer 'es laat gemaakt. Als ZZP-er muzikant bepaalt hij zelf zijn werktijden...Voor kenners onder de lezers, het hiphop-nummer 'Lain bantu lain' is van zijn hand, zingt en speelt alles. Maar goed,.....meneer ligt dus deze maandagochtend nog te slapen. Kennelijk "slaapt" de molukse wijk in Tiel ook nog,....ik heb de keukendeur openstaan en hoor de stilte buiten, af en toe verstoord door een langsrijdende auto op de verkeersradiaal door Tiel-West, die langs de molukse wijk ligt.

Op de keukentafel ligt bruinbrood, vlees- en kaasbeleg en er staat een pot pindakaas. Een bekeerglas thee met gewoon Grey DE-thee completeerde het ontbijt. Ik ben ietwat in gedachten verzonken, onderwijl een broodje pindakaas smerend. De fysieke handelingen daarbij gingen gewoon door terwijl ik strak voor me uitkeek als een blinde man en tastend de pot pindakaas naar me toe schoof en het mes erin stak.

"Ik ga het gewoon zeggen tegen hem", dacht ik, ik ga zeggen "kerel ik wil iets tastbaars als tastbare herinnering hebben van jou. Het zal niet lang meer duren, en nu je er nog bent kan ik het zeggen, vragen"...ik dacht aan een t-shirt, hij heeft verscheidene t-shirts met bandsnamen (rockbands). Al jaren achtereen komen we vrijwel iedere vrijdagochtend samen, meestal bij hem thuis. Zomer, winter...alle jaargetijden wekelijks samen bijpraten. Zo'n 45 jaar kennen we elkaar, waarvan dertig jaar samen in een popband die enkele CD's gemaakt heeft vol eigen nummers over het leven van alledag met een knipoog naar de werkelijkheid die altijd vluchtig is. Hij schreef alle teksten. Ik wilde altijd eerst van tevoren weten waar de tekst over gaat om er de juiste muziek bij te kunnen maken, samen met de andere bandleden. Het was een werkwijze waarbij wij beiden altijd heel dicht op de compositie zaten, vanuit ons beider emotionele interpretaties. Hij was een goede tekstschrijver, nummers met teksten zoals 'hij is niet eenzaam, alleen maar alleen', 'welkom bij de club van zielige mensen'...en titels als 'Droom de droom'...., voor de rockband waar wij beiden bij speelden. We hebben elkaar in de coronatijd niet gezien, mochten en konden dus niet bijelkaar komen vanwege de geldende maatregelen,...dat is best lang...dan maar whatasappen. Maar tja, november 2020 nadat ik net thuiskwam van een rit uit Bovensmilde waar ik tijdens de troostdienst bung Jes de laatste eer bewees, voelde ik thuisgekomen me wat griepiger en koortsig worden, toen had de coronavirus mij al flink te pakken en werd ik uitgeschakeld en was niet in staat naar behoren te communiceren, om überhaupt iets te doen. De klachten waren heftig..., net niet opgenomen in het ziekenhuis, omdat ik enerzijds eigenwijs handelde (een ietwat molukse koppigheid of trots of stoerigheid?) en thuis niet liet blijken hoe moeilijk ik het had. Anderzijds vocht ik tegen de benauwdheid, en had gewoon vertrouwen dat het goed zou komen, dit terwijl ik me de longen uit mijn lijf hoestte.

"We hebben beiden in het afgelopen half jaar veel door moeten maken", bedacht ik me, terwijl ik aan mijn tweede broodje begon, nu met Surinaamse eiersalade. Na een paar maanden in de lappenmand gezeten hebben en begonnen aan mijn herstel met fysiotherapie en allerlei thuisoefeningen (ademhaling, kracht/energie, bewegen/wandelen) appte hij me met een vervelend bericht waar ik even stil van raakte,... er was bij hem kanker geconstateerd. Overal waren de eerste sporen van uitzaaiingen aangetroffen die hoogstwaarschijnlijk bij meerdere organen aan het binnendringen waren. "Dan stellen mijn klachten weinig voor", dacht ik toen. We waren en zijn erge goede vrienden van elkaar, maar werden lotgenoten, getroffen door het lot dat ons leven ontregeld heeft.

Nu aan het ontbijt, schoten al die gedachtes en herinneringen door mijn hoofd. Hij gaat het niet overleven. Drie weken geleden toen we na ruim een jaar weer bijelkaar kwamen, op een terras aan de Waal, bij de veerpont Tiel-Wamel voor fietsers vertelde hij zijn relaas over de chemobehandelingen die niet aansloegen, "ik weet niet heel zeker of ik het eind van het jaar zal halen" zei hij rustig. Voordat we de afspraak maakten om aan het water te zitten had hij mij al

geappt met een euthenasieverklaring bezig te zijn, waar ik niet bepaald van opkeek. Ik ken hem goed, had dit al eerder verwacht van hem.

Aan de ontbijttafel, helemaal in mijn eentje...ik dacht aan hem, mijn vriend, waarmee ik veel door- en meegemaakt heb, en dacht daarbij aan een t-shirt die ik van hem wilde hebben, als tastbare herinnering. Op deze troosteloze maandagochtend was ik met al die gedachtes ongemerkt zomaar ineens 'in gebed'...eigenlijk ineens 'in gesprek geraakt, met de Almachtige', terwijl wijlen mijn ouders naar me keken vanaf de foto's waar zij op staan die in de keuken nabij de keukentafel aan de muur hangt..Ik bad voor mijn vriend, een grote atheïst, maar een zeer goede vriend.

's Middags moest ik iets afgeven bij iemand thuis buiten de wijk, wandelde erheen, en liep daarna weer terug naar huis. Zoon Eli, zat nu aan de keukentafel te eten. "Iemand stopte een kledingstuk door de brievenbus, ik weet niet wie", zei hij. Het bleek een zwarte westernblouse te zijn, geen idee van wie het kwam, maar voelde op de één of andere manier dat het mijn zieke vriend zou kunnen zijn. Vijf minuten later appte mijn zieke vriend mij, "Je was er helaas niet, ik heb een blouse door de brievenbus gedaan".. Hij gaf het gewoon mij.

Tiel 5 juli 2021

Vic Latumahina